

Z národů at' jsme různých, chceme mír!

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXVI

ČÍSLO 277, ČERVENEC 2023

CENA 10 Kč

Hirošima – Památník míru

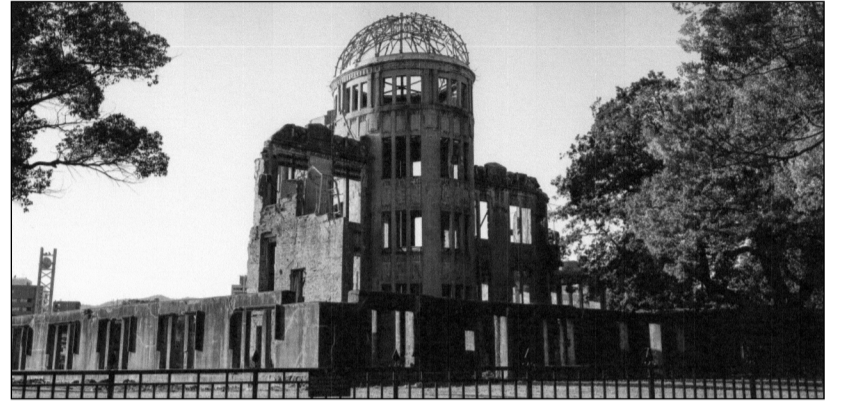
Zcela od reality odtrženou událostí posledních dní byla návštěva hirošimského Památníku míru delegací takzvaných lídrů G7, včetně amerického prezidenta Bidena, který zapsal do návštěvní knihy Muzea: „Nechť příběhy tohoto Muzea všem připomínají náš závazek budovat mírovou budoucnost. Pokračujme společně vpřed ke dni, kdy se konečně a navždy zbavíme jaderných zbraní. Neztrácejte víru!“.

Na co asi může obyčejný Japonec myslet, když ho prezident ze-

mě, která svrhla atomové bomby na japonská města, vyzývá, aby „neztrácel víru na cestě ke zbavení planety jaderných zbraní“. V důsledku bombardování byl počet zabíjených civilistů v Hirošimě od 90 do 166 tisíc, v Nagasaki od 60 do 80 tisíc. Použití jaderných zbraní navíc nebylo z vojenského hlediska nezbytné. V srpnu 1945 bylo Japonsko téměř poraženo a bylo připraveno kapitulovat. Američané však udělali to, co udělali. A Biden se během své nynější cesty na zasedání G7 za jaderný

úder neomluvil a ani se omlouvat nehodlal.

Pamětnice a mírová aktivistka Setsuko Thurlow, která přežila americké atomové bombardování Hirošimy, označila summit lídrů skupiny sedmi zemí (G7), který se konal v tomto městě, za neúspěch a selhání. „Když se vedoucí představitelé vydali do Muzea míru, doufala jsem, že „odloží roucho politiků“ a navštíví ho prostě jako lidé. Ale v závěrečném dokumentu jsem necítila nic lidského, necítila jsem z něj tlukot srdce, necítila

Památník míru v Hirošimě

jsem tu „teplotu“. A říkala jsem si, kdo to vlastně napsal? Musel to psát někdo z oddělení zahraniční politiky, neviděla jsem v tom žád-

né lidské teplo a pocity vedoucích představitelů,“ uvedla 91 letá Setsuko Thurlow.

MIROSLAV HAVLÍK

Lidice 10. 6. 2023 – nikdy nezapomeneme!

Útok na Reinharda Heydricha nacistické pohlaváry v Praze i v Berlíně šokoval. Adolf Hitler okamžitě telefonoval K. H. Frankovi a chtěl znát podrobnosti jak napadení protektora, tak i plánované potrestání českého národa. Následující den K. H. Frank vysvětlil Hitlerovi, že neadresný teror by měl za následek pokles zbrojní výroby: „Požádal jsem Vůdce, aby vydaný rozkaz týkající se zatčení a zastřelení 10 000 Čechů zrušil a dovolil mi předložit nové návrhy... Vůdce po krátké pauze prohlásil, že ho mé argumenty přesvědčily.“

Devátého června 1942 měl Reinhard Heydrich v Berlíně honosný pohřeb. Nacisté však stále netušili, kdo útok provedl. Věděli, že stopa, která je přivedla do Lidic, je falešná – přesto bylo o osudu obce nejspíše již rozhodnuto. Téhož dne večer byly Lidice obklíčeny... Po půlnoci začali němečtí vojáci nutit lidické obyvatele k odchodu z jejich domovů. Muže odvedli do Horákovy statku, ženy s dětmi shromáždili v lidické škole. Lidíci muži byli 10. června 1942 zastřeleni, ženy poslány do koncentračního tábora Ravensbrück.

V den útoku byl vyhlášen výjimečný stav. Novým hrdelním zločinem se stalo schvalování útoku na Heydricha. Stanné soudy gestapa v Praze a v Brně téměř každý den vynášely rozsudky smrti. Popravy začaly 28. května 1942 zastřelením šestičlenné rodiny Václava Stehlíka z Rokycan.

Seznamy popravených se denně zveřejňovaly v tisku a rozhlasu. Pátrání po útočnicích a každodenní razie však ani po týdnu nepřinesly žádný výsledek. Okupanti opakovaně vyhrožovali české veřejnosti, že pokud „vrahové zastupujícího říšského protektora nebudou dopadeni“, nastane genocida národa. Němečtí vojáci 4. června 1942 prohledali každý lidický dům a za-

Levicové kluby žen přinášejí bílé květy k pomníku lidických dětí. V čele Květa Šlahůnková, předsedkyně celostátního klubu a Alena Grospičová, předsedkyně krajského LKŽ. FOTO (3x) Nataša Weberová

U pomníku Lidické ženy s růží hovoří předsedkyně LKŽ Květa Šlahůnková. Členkami LKŽ položeny rudé květy.

U pomníku lidických dětí hovoří předsedkyně Středočeského kraje LKŽ – Alena Grospičová.

tkli rodiny Horákových a Stříbrných.

Po Heydrichově pohřbu v Berlíně 9. června 1942 K. H. Frank oznámil do Prahy, že „dospělí muži budou zastřeleni, všechny ženy

poslány do koncentračního tábora na doživotí, děti, které „je možné poněmčít, budou shromážděny a dány do rodin SS.“ Zbývající děti měly být „vychovány jinak“, což byl cynický eufemismus. Bylo

rovněž rozhodnuto, že obec bude srovnána se zemí. Vypálení Lidic nacisté zdokumentovali. Uniformovaní žháři systematicky postupovali obcí.

Zničení Lidic bylo naplánováno a provedeno s precizní nenávistí. Byl zničen i hřbitov, rakve lidických byly vykopány. Příslušníci Reichsarbeitsdienst (Říšské pracovní služby), Wehrmachtu a Waffen-SS srovnali budovy v Lidicích se zemí, sutě zasypali rybník, změnili reliéf obce, vyrvali stromy z kořenů.

Nacistické běsnění přežila pouze hrušeň u obecní studny – pahýl stromku, jemuž tlaková vlna ulomila korunu, totiž nechali bez povšimnutí.

Desátého června 1942 v pět ráno odvezly vojenské nákladáky ženy a děti do Kladna. Na zahradě Horákovy statku bylo zastřeleno 173 lidických mužů. Na smrt šli bez pásky na očích.

Mezi popravenými byla řada dětí – Josefu Hroníkovi bylo teprve čtrnáct let, patnácté narozeniny měl oslavit až v srpnu. Jeho osmičlenný bratr Zdeňka a tři sestry,

roční Martu, třináctiletou Boženu a dvanáctiletou Zdeňku, udusili plynem ve speciálně upravených vozech v Chelmně, Josefův nejmladší bratr se narodil v Ravensbrücku. Dozorkyně dítě ihned po porodu zabily, jeho matku ztloukly a poslaly zpátky do práce.

Na střelnici v pražských Kobylisích 16. června 1942 vyhlásil život šestadvaceti lidických obyvatel. Byli mezi nimi příbuzní – muži i ženy – Josefa Horáka a Josefa Stříbrného, ale také patnáctiletý Josef Doležal a Josef Nerad. Nacisté v Chelmně zavraždili osmdesát dva děti z Lidic od jednoho roku do patnácti let. Ze sto pět lidických dětí přežilo sedmáct. Jako poslední se v květnu 1947 vrátil Václav Zelenka, který byl vybrán k poněmčení. Pět dětí zemřelo v pražském nalezišti a novorozený syn Františky Hronikové zahynul v Ravensbrücku.

Dvě stě tři lidické ženy byly poslány do koncentračního tábora. Spoluvězenkyně je chránily před krutou pravdou. O tom, co se stalo v Lidicích, se dozvěděly až po válce...

„Země G7 musí přiznat, že už nemohou řídit svět“

Financial Times předpovídá zemím G7 nezáviděníhodnou budoucnost v článku s titulem: „Země G7 musí přiznat, že už nemohou řídit svět“.

Jejich obchodní výměna se od roku 2000 snížila již o třetinu a nadále klesá. Přední ekonomové uvádějí mezi důvody degradaci starého ekonomického modelu. Dále je to globální přerozdělování bohatství a sfér vlivu. Pravděpodobným scénářem pro kdysi průmyslové země západní Evropy je „baltický scénář“: úpadek na agrární úroveň. Západní hospodářský zázrak, postavený na americkém modelu neokolonialismu a pod americkým jaderným deštníkem, skončil.

Globální svět vstupuje do éry decouplingu: rozdělení na makrozóny s vlastními centry globalizace. V dlouhodobém horizontu bude v čele jedné z těchto zón stát Rusko. Skupina BRICS, která rychle nabývá na síle, by se mohla stát mezinárodním shromaždištěm nových formací. Zaměření na EU a USA a přizpůsobení se jejich kritériím hierarchického typu řízení je de facto minulostí, konstatovali autoři Financial Times. Asijský model koexistence a rozvoje suverénních ekonomik, který se ukázal jako životaschopný, bude nejpravděpodobnější budoucností pro většinu zemí globálního Jihu.

mhav

Kdo vyvolává napětí na severu Kosova?

Koncem dubna proběhly v srbských okresech na severu Kosova místní volby. Bez jakéhokoli mezinárodního dohledu se uskutečnily mimo klasické volební místnosti v přenosných budkách v místech, kde žije téměř výlučně albánská populace. Přitom sever Kosova je z 98 procent obýván srbským obyvatelstvem. Srbové se odmítli účastnit voleb vnučených režimem v Prištině a do „netradičních“ volebních místností jich dorazilo pouze 0,02 procenta. Celková účast ve volbách činila 3,4 procenta veškeré populace. Na kandidáty se nacházeli pouze lidé spojení s kosovsko-albánským premiérem Albinem Kurtim, který je měsíce obviňován ze snahy vyhrout situaci, vyvolat konflikt se Srby a nakonec je donutit opustit svoje domovy. Stejně jako byli ze svých domovů v uplynulých více než 25 letech vyháněni Srbové z dalších částí oblasti Kosova a Metohije.

V pátek 26. 5. najely do srbských měst na severu Kosova (právě tam, kde žije 98procentní srbská většina) obrněné transportéry z Prištiny s po zuby ozbrojenými těžkooděnci kosovsko-albánské speciální jednotky ROSU a začaly zabírat budovy městských úřadů těchto srbských oblastí. Už jen tím byla porušena pravidla, neboť podle bruselských dohod, které před lety podepsali zástupci Bělehradu a Prištiny nemají tyto speciální policejní jednotky na sever Kosova přístup. Cílem těchto jed-

Zdroj: parlamentnilisty.cz

notek nyní bylo dosadit do srbských měst albánské starosty, proti čemuž začalo místní srbské obyvatelstvo poklidně protestovat. Připomeňme, že srbská populace tvořící drtivou většinu na severu Kosova je vůči albánskému režimu v Prištině bezbranná. Srbové tam nemají žádnou policii, žádné ochranné složky, protestují s holýma rukama odkázáni na milost a nemilost. Poklidné protesty pokračovaly v pondělí od sedmé hodiny ráno. V ten čas se na městské úřady vydaly desítky místních zaměstnanců a úředníků, kteří tam pracují mnohdy i desítky let. Ve městě Zubin Potok bylo od počátku albánskými těžkooděnci těmto úředníkům bráněno, aby se na svá pracoviště dostali. Ve Zvečanu jim vstup umožnily jednotky KFOR, ale albánští ozbrojenci je později vyhnali pomocí slzného plynu. Jednalo se mimo jiné o starší ženy.

Později Kosovsko-albánské ozbrojenci ze speciálních policejních jednotek ROSU začali střílet

ostrými na neozbrojené srbské protestující. Výsledkem je přes padesát zraněných srbských občanů, z toho několik ve vážném stavu bojuje o život po operaci na jednotce intenzivní péče. Zranění byli i příslušníci jednotek Severoatlantické aliance KFOR.

Ve vztahu k tomu, kdo začal konflikt, nejsou žádné pochyby. Těžko si představit neozbrojené srbské protestující, jak mohou vážně napadnout dobře organizované a vyzbrojené albánské těžkooděnce. Srbská reakce byla obrana vyvolaná bezradností napjaté situace. Svědčí o tom i prohlášení

zveřejněné na webu amerického ministerstva zahraničí, pod kterým je podepsána i Francie, Itálie, Německo a Spojené království. „Odsuzujeme rozhodnutí Kosova vynutit si přístup k obecním budovám v severním Kosovu navzdory naší výzvě ke zdrženlivosti. Vyzýváme kosovské orgány, aby okamžitě ustoupily a zmírnily eskalaci a aby úzce spolupracovaly s misemi EULEX a KFOR,“ stojí ve společném prohlášení na stránkách State Departmentu. Následují věty o výzvě ke zdrženlivosti na obou stranách a znepokojení nad vyhlášením bojové pohotovosti ze strany Srbska.

„To je okupace. Přišli k našim domovům, chtějí nám vzít naše budovy, nemají tu co dělat. My tady žijeme po generace a nemáme se jak bránit násilí, které se vůči Srbům stupňuje už více než rok. Vojáci KFORu, místo aby chránili mír a klid, se ještě přidávají na stranu Albánců a napadají nás. Já jsem se na severu Kosova narodil, přede mnou můj otec, můj děda, praděda. Toto je náš domov a ni-

kdo nemá právo nám ho ukrást. Proč Západ na jednu stranu pokrytecky stojí za Ukrajinou a její ce-listvostí, ale Srbsku pomáhají kus jeho území ukrást? Nemáme se na koho obrátit, srbská policie a armáda sem nesmí, my máme holé ruce a bráníme naše odvěké domovy. Svět dělá, že to nevidí, jsme už zoufalí,“ popsal situaci jeden ze Srbů žijící na severu Kosova.

Česká republika nezávislé Kosovo oficiálně uznává, neboť to schválila vláda Mirka Topolánka v květnu 2008. Neuznává ho pět států Evropské unie a v celkovém počtu méně než polovina členských států OSN. V posledních letech totiž celá řada zemí své uznání zrušila. Kosovo je nedílnou součástí Srbska i podle mezinárodního práva. Kromě Charty OSN to garantuje i speciální rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 1244. Bývá též upozorňováno, že kosovští Albánci nemají žádný nárok na uplatnění práva na sebeurčení v Kosovu, protože mají od roku 1912 svůj stát Albánii.

parlamentnilisty.cz

Příslib otevření západní fronty – 1942

26. května 1942 byla v Londýně podepsána spojenecká smlouva mezi SSSR a Velkou Británií proti hitlerovskému Německu.

Za sovětskou stranu smlouvu podepsal Vjačeslav Molotov, který kvůli tomu podnikl nebezpečný let z Moskvy do Londýna v těžkém čtyřmotorovém bombardéru TB-7. Většina trasy vedla nad územím kontrolovaným Německem. Letoun cestoval bez krytí, stíhačky jej nemohly doprovázet po celou cestu, protože neměly potřebný dolet.

V Londýně bylo Molotovovi příslibeno otevření druhé fronty v roce 1942, ale místo vylodění v Evropě v listopadu 1942 byla zahájena operace Torch, společná invaze Spojenců do severní Afriky. Otevření druhé fronty bylo provedeno až v roce 1944! Tedy po odražení wehrmachtu na východní frontě a postupu Rudé armády na západ.

SSSR a Velká Británie se dohodly, že si budou vzájemně pomáhat, že nebudou uzavírat s Německem separátní mír, že se ne-

zúčastní žádných koalic proti druhé straně.

Doba platnosti článků o poválečné spolupráci byla stanovena na 20 let. Smlouva platila do 7. května 1955 a formálně byla vypovězena za Chruščova z důvodu vojenského spojení Velké Británie se SRN v rámci NATO. Vztahy mezi Británií a SSSR však přestaly být přátelské již na konci roku 1945. V březnu 1946 pronesl Churchill svůj slavný Fultonův projev.

MIROSLAV HAVLÍK

Britské speciální jednotky se výrazně angažují na Ukrajině

Deník Wall Street Journal odhaluje roli Velké Británie v bojových operacích ukrajinských ozbrojených sil: „Speciální síly z pluků SAS a SRR britské armády a jednotky SBS britského námořnictva operují v těsné blízkosti frontové linie na Ukrajině. Tito příslušníci slouží jako klíčoví prostředníci mezi zpravodajským úsilím NATO a ukrajinskými silami. Nebojují,

ale jejich řídicí vliv na ukrajinské speciální síly je patrný v sabotážních operacích, které Ukrajina provádí proti ruským železnicím, letištím, pohonným hmotám a dalším logistickým uzlům.“ Ze zprávy je zřejmé, že se myslí sabotážní aktivity na ruském území. Londýn nedávno jako první dodal Ukrajině střely dlouhého doletu Storm Shadow odpalované ze vzduchu. mhav

Přepisování historie a realita

V dnešní době se různé síly snaží zkreslovat a znevažovat roli Rudé armády v rozbití fašistických vojsk. Proto je užitečné si připomenout jednu událost z bitvy o Stalingrad a porovnat ji s jinými událostmi II. světové války. Uvádíme některé země a dobu, kterou odporovaly fašistickým vojskům, než byly dobyty:

Dánsko – 6 hodin;
Lucembursko – 1 den;
Holandsko – 5 dní;

Jugoslávie – 11 dní;
Belgie – 18 dní;
Řecko – 24 dní;
Polsko – 27 dní;
Francie – 1 měsíc a 12 dní;
Norsko – 2 měsíce a 1 den.

Ve Stalingradu, Pavlovův dům, který chránilo 23 Rudoarmějců, fašisté dobývali 58 dní. Během obrany Pavlovova domu ztratili hitlerovci více vojáků než při dobývání Paříže!

mhav

Energetická krize v Evropě a její dosavadní následky

Irský televizní kanál Pres TV informoval, že podle oficiálních údajů zemřelo na covid-19 ve 28 evropských zemích 59,7 tisíce lidí, zatímco 68 tisíc zemřelo, když si nemohli vytopit své domovy. Článek vychází ze studie časopisu Economist, která se zaměřila na období od loňského listopadu do února. Údaje byly shromážděny ze všech 27 zemí EU s výjimkou Malty a Kypru. Do studie byly zahrnuty Velká Británie, Norsko a Švýcarsko. Televizní kanál po-

znamenává: „Podstatné je, že kroky vedoucích představitelů EU směřující k přerušení dodávek levné energie z Ruska měly smrtící následky.“

V článku se dále píše, že mezitím byl zveřejněn poslední údaj týkající se finanční podpory EU Ukrajině, což se nebude líbit mnoha občanům, kteří se potýkají s problémy. Borell: „Pokud sečteme veškerou podporu, vojenskou, civilní, humanitární, finanční, podporu uprchlíkům, pokud sečte-

me veškerou pomoc Ukrajině, EU a její členské státy poskytly 65 miliard eur.“

Ve čtvrtek Evropská komise přiznala, že klíčová míra inflace v eurozóně, která pode analytiků přímo souvisí se sankcemi proti Rusku, zůstává stále tvrdošijně vysoká. To zasahuje kupní sílu lidí, zejména v nižších a středních příjmových skupinách, a poškozuje konkurenceschopnost podniků v EU.

mhav

K Mezinárodnímu dni ochrany dětí

Koncem roku 1941 a začátkem roku 1942 vypracovali vedoucí představitelé Německa program otrocké práce založený na myšlence vykořisťování pracovníků z východu a vězňů z koncentračních táborů. Obrovské množství občanů okupovaných území bylo transportovaných do Německa na práci v továrnách, závodech, ale i u soukromých osob. Byli mezi nimi také děti a mladiství, což bylo hrubým porušením Ženevské deklarace práv dítěte, kterou přijalo Valné shromáždění Ligy národů v roce 1924 (předchůdce OSN).

Generální komisař Durinska, gauleiter Fritz Saukel, delegoval na práci v Německu osoby od 15 let věku. Později byly na práci naverbované děti i věku od 10 let. Vystrašené a od svých rodičů od-

loučené je převáželi v nákladních, zcela přeplněných vagónech. Ne všechny docestovaly až do cíle, byly vyčerpané hladem a bitím. Nemocné a umírající nacisté vyhazovali na stanicích. Po příjezdu do cílové stanice byly děti, které přežily cestu, umístěny do táborů, zřízených závody anebo odevzdané soukromým osobám do otroctví. Na hrudi byly označené znakem „východ“ a očíslované. Musely pracovat 12 až 14 hodin denně spolu s dospělými v uhelných dolech, zbrojních závodech, často na noční směny.

Šestnáctiletou Olgu Kravčenkou odvezli nacisté v roce 1942 do Německa a poslali ji do závodu Krupp Gruzonwerk v Magdeburgu. Dne 26. srpna 1945 vypověděla důstojníkům Rudé armády: „Jednou,

když jsem byla hladová a rozhodla se posbírat brambory, mě chytily němečtí policisté. Zbili mě a zavřeli na dva týdny na samotku. Seděla jsem v cele a byla jsem zbavená přidělu chleba a brukvové polévky.“ Za sebemenší provinění pouštěli na děti psy a posílali je do koncentračních táborů.

Dne 25. srpna 1945 vypověděl Ivan Ščerbakov, že v závodě Krupp v Bad Langenzalzu pracovali sovětské děti ve věku 13 až 18 let. Spolu s dospělými nakládaly a vykládaly vagóny, přenášely těžká břemena a pracovali i 24 hodin u strojů: „V naší továrně mistr Gassel připoutal děti ke stroji, a když upadly vyčerpaním, poléval je studenou vodou z hadice a donutil opět pracovat.“

school-science.ru

AMI, GO HOME!

Od chvíle, kdy ministryně obrany Jana Černochová (ODS) oznámila svůj patolízalský záměr odletět do USA a přímo tam, před zraky médií, podepsat vazalskou dohodu DCA mezi Českou republikou a USA, bylo rozhodnuto: Komunisté musí jít do ulic a co nejdříve dát hlasitě najevo svůj odpor.

Týden po úspěšném, narychlo svolaném protestu před Velvyslanectvím USA, který organizovalo České mírové hnutí spolu s KSČM, proběhl na Malostranském náměstí v Praze v úterý 30. května protestní happening KSČM s názvem AMI, GO HOME! Od počátku bylo jasné, že protest proti tzv. obranné dohodě

musí proběhnout jinak. Nemůže jít pouze o shromáždění občanů s vystoupením řečníků, musí jít o happening, který bude mít svoji tvář.

Tou tvář se stala bílá, jakoby krví potřísněná maska, která připomínala proválečnou politiku Spojených států, kterou právě USA schovávají pod masku „mírumilovnou“. Název happeningu AMI, GO HOME! Jasně definoval, že tu ani „Amiky“, ani žádné jiné cizí vojáky prostě nechceme.

Těsně před začátkem se malá skupina obdivovatelů USA naivně pokusila průběh narušit projížděním na motorkách a túrováním motorů, což málem skončilo neštěstím, když jeden z motorkářů najel na jednoho z účastníků akce. Následný zásah policie sice nebyl zrovna bleskový, ale nakonec se neminul účinkem a uctívači amerických symbolů zmizely.

Tímto mítinkem nic nekončí

Za KSČM vystoupila s projevem předsedkyně a europoslankyně Kateřina Konečná, která mj. vyzvala občany k aktivitě směrem k poslancům a senátorům, kteří musí dohodu posvětit svým hlasem, a je tedy stále ještě prostor na ně občansky tlačít k jejímu odmítnutí.

Dále vystoupil místopředseda KSČM Milan Krajča, jenž zdůraznil, že „svět je nejbližší globálnímu válečnému konfliktu od dob II. světové války. A naše vláda, místo aby se snažila tento požár uhasit, pobíhá v transu z hvězd a pruhů sem tam a všechno kolem sebe polévá benzínem. O nás, kteří voláme po míru, říkájí, že jsme vlastizrádci, a zatím jsou to oni, kdo předává kontrolu nad naší zemí ani ne cizí vládě, ale rovnou cizí armádě.“

Petra Prokšanová, předsedkyně Komise mládeže ÚV KSČM, se obula do současné vlády, jejíž členové by podle ní „ani minutu ne-

FOTO N. W.

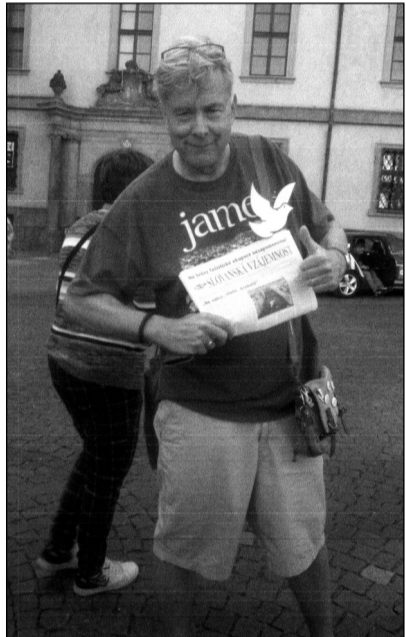

Jiří Paroubek, Kateřina Konečná a Ivan Vyskočil

FOTO – NAŠE PRAVDA

Alena Grospičová, předsedkyně LKŽ středočeského kraje na manifestaci „AMI, GO HOME!“ FOTO (2x) N. W.

Tento anglicky mluvící pán byl manifestací „AMI, GO HOME!“ nadšený. Nadšený byl i „Slovanskou vzájemností“, se kterou se rád nechal vyfotografovat.

Tehle mladík si zaslouží úctu - BOJUJE

FOTO N. W.

váhali vtáhnout naši zemi do imperialistické války. A víte, proč se takové války nebojí? Protože se jich osobně netýká! V takových válkách totiž nebojují bohatí a mocní, ale obyčejní lidé.“

S mírovými projevy dále vystoupili za Spojenectví Práce a Solidarity Mirek Prokeš, za iniciativu Mír a spravedlnost Jan Kavan a za České mírové hnutí Petr Vlček. Ženské hnutí reprezentovala předsedkyně Levicových klubů žen

Květa Šlahůnková, Komunistický svaz mládeže (KSM) Adam Nainar. Vystoupil také zástupce facebookové skupiny Chceme demisi vlády Michal Ulvr, dále herec Ivan Vyskočil, za spolek Nespokojení promluvil Jiří Paroubek.

V průběhu vystoupení řečníků skandovali účastníci akce nejen na výzvu moderátora, ale i spontánně mnohokrát heslo „Ami, go home!“

Použito z materiálu „Naše pravda“

Obdoba dohody o dočasném pobytu cizích vojsk na našem území? A to včetně přítomnosti jaderných zbraní?

Ministryně obrany Jana Černochová podepsala ve Washingtonu 23. 5. 2023 Dohodu o spolupráci v oblasti obrany mezi ČR a USA. Vláda České republiky ji schválila 26. dubna 2023. Dohoda nebyla projednána parlamentem, senátem ani zatím podepsána prezidentem ČR.

Dohoda neobsahuje žádné závazky USA k obraně České republiky. Česká republika naopak přijme taková přiměřená opatření, která jsou nezbytná k zajištění ochrany, zabezpečení a bezpečnosti ozbrojených sil USA a umístěného materiálu.

Pro účely udržení či obnovení pořádku, zajištění kontinuity vojenských operací a ochrany ozbrojených sil USA, dodavatelů USA, českých dodavatelů a závislých osob, jsou ozbrojené síly USA oprávněny k přijímání veškerých přiměřených opatření nezbytných k užívání, provozu, obraně nebo kontrole dohodnutých zařízení a prostorů ozbrojenými silami USA.

Dohoda definuje „Dohodnutá zařízení a prostory“ poskytnuté Českou republikou ozbrojeným silám USA, dodavatelům USA, českým dodavatelům, závislým osobám a dalším osobám podle vzájemné dohody. Jde konkrétně o vojenské letiště Čáslav, vojenské letiště Náměšť nad Oslavou, vojenské letiště Pardubice, logistické centrum Mošnov u letiště Ostrava, vojenský výcvikový prostor Hradiště, vojenský výcvikový prostor Libavá, vojenský výcvikový prostor Boletice, vojenský výcvikový prostor Březina, vojenskou posádku Vyškov, vojenskou posádku Rančičov a vojenskou posádku Stará Boleslav. Česká republika poskytne veškerá dohodnutá zařízení a prostory bez nájemného či obdobných nákladů pro ozbrojené síly USA. Dohoda dává ozbrojeným silám USA oprávnění k nerušenému přístupu a užívání výše uvedených dohodnutých zařízení a prostorů pro různé účely.

Ozbrojené síly USA mohou do dohodnutých zařízení a prostorů

a do dalších míst podle vzájemné dohody přepravovat, umísťovat a tam skladovat obranné vybavení, zásoby a materiál. Materiál ozbrojených sil USA, jakož i zařízení nebo jejich části určené ke skladování takového materiálu, budou užívány výhradně ozbrojenými silami USA, nebude-li vzájemně dohodnuto jinak.

Ozbrojené síly USA budou mít výlučnou kontrolu nad přístupem, užíváním a nakládáním s tímto umístěným materiálem a budou mít neomezené právo kdykoli odvézt tento umístěný materiál z území České republiky. Místa skladování mohou být i mimo výše vyjmenované prostory. Na příslušníky ozbrojených sil USA, závislé osoby a dodavatele USA se neuplatní české právní předpisy upravující registraci a kontrolu cizinců.

Letadla, plavidla a vozidla provozovaná ozbrojenými silami USA, nebo výlučně pro ně, mohou volně vstupovat, pohybovat se na území České republiky a opouštět

ho. Na palubu takových letadel, plavidel a vozidel nebude možné bez souhlasu Spojených států vstupovat nebo je podrobovat prohlídce. Dohoda se sjednává na počáteční dobu platnosti 10 let.

Tolik informace z wikipedie, už z toho je zcela jasné, že o žádnou obranu českých zájmů nejde, ale že jde o budoucí vojenskou přítomnost USA v České republice. Dohoda je pro ČR nevýhodná a narušuje svrchovanost a suverenitu našeho státu. Touto Dohodou si na naše území zveme americká vojska na dobu 10 let. Během těchto 10 let ta Dohoda nejde vypovědět, a to ani předložením k rozhodnutí vnitrostátnímu nebo mezinárodnímu soudu.

Tedy zveme si občany jiného státu na minimálně 10 let, nevíme, kolik jich bude, nepodléhají vízové povinnosti, česká strana o tom už nebude rozhodovat. Předem se vzdáváme práva stíhat trestné činy, které spáchají vojáci USA na našem území i tehdy, budou-li obětí naší občané.

Vláda tvrdí, že Dohoda nepovede k rozmístění zbraní hromadného ničení na našem území. Ale jaká je skutečnost? Československo se připojilo ke Smlouvě o nešíření jaderných zbraní s platností od 5. března 1970. Smlouva nebrání umístění na území ČR jaderných zbraní, které jsou pod kontrolou jiného státu. Rozmístění jaderných zbraní na území ČR brání mezinárodní dohoda Zakládající akt Rusko – NATO. Dle dohody NATO nebude rozmísťovat jaderné zbraně na území nových členů a nebude zde budovat úložiště jaderných zbraní. Dne 2. června 2023 se předsedkyně české Poslanecké sněmovny Markéta Pekarová Adamová na setkání předsedů parlamentů zemí NATO ve Vilniusu vyslovila za zrušení Zakládajícího aktu Rusko - NATO.

I jako laikovi je mi zcela jasné, že tímto se území České republiky stane vojenským cílem a bezpečnostní situace v zemi se pouze zhorší!

mhav

Stranu 3 připravili a redigovali Nataša Weberová a Miroslav Havlík

Žalujeme!

Motto: Kam kdy vstoupila bota amerického vojáka, tam nerozkvetl ani vlčí mák.

Válečný požár, který byl rozpoután na Korejském poloostrově v letech 1950 – 1953, byl ukončen 27. července 1953 příměřím, které však ponechalo řadu nedořešených otevřených otázek. Především USA se nemohou smířit s porážkou, a proto je KLDR dnes neustále vystavena nebezpečí nové agrese.

USA ji ocejovaly nesebekriticky za „říší zla“. Proč se tedy pozastavovat nad tím, že právě

KLDR je nucena věnovat prioritně pozornost posilování své vlastní obranyschopnosti? KLDR při tom důsledně plní závěry z rozhovorů mezi delegacemi USA, Číny, Ruska, Japonska, Jižní Koreje a svých zástupců, které se zabývají ukončením severokorejského jaderného programu. KLDR zničila chladicí věž svého hlavního reaktoru v Jongbjonu, ale USA s revizí své diskriminační politiky dále váhají. Také Japonsko vzdor příslibům se

stále staví odmítavě k energetické pomoci v rozsahu milionu tun paliva pro KLDR. Nepřítelství vůči KLDR má svůj skrytý motiv: Imperiální politika USA a s nimi spřízněných soupeřů se nemůže smířit s úspěchy, jež za dobu své sedmdesátileté existence dosáhl její lid, vedený svojí Stranou práce, jejím zakladatelem Kim Ir Senem a jeho nástupcem Kim Jong Ilem a Kim Jong Unem. Mezinárodní demokratická federace

žen předložila národům světa dokument sestavený Mezinárodní ženskou komisí pro vyšetřování zločinů, spáchaných v Koreji americkými interventy a jejich spojen-

ci ze Spojených národů. Zvěrstva amerických vojáků na korejském národě byla horší, než řádění „SS“ za II. světové války. Některá svědectví zde uvádím: **N. W.**

Vybráno z knihy Žalujeme!

13etý chlapec Pak Sun-Su z ulice Sa-Don Ri číslo 299, vyprávěl, že z celé 13 členné rodiny zůstal na živu sám se svou matkou. Ostatní členové jeho rodiny byli zabiti apak upáleni v jeskyni.

Pak Su, žena, která ztratila celou rodinu, řekla: „Američané věří v Krista, jak tedy mohou zabíjet li-

mnohokrát bombardováno; největší škody byly způsobeny při náletech dne 8., 10. a 11. listopadu 1950. V den, kdy komise navštívila Sinydžu, byl třikrát letecký poplach.

Podle oficiálního prohlášení představitelů lidového výboru města Sinydžu mělo toto město v červenci 1950 126.000 obyvatel

lehký průmysl; výroba sóji, tofy (výrobek ze sóji), výroba obuvi, zápalek, soli a hůlek na jídlo.

Dne 8. listopadu 1950 bylo město bombardováno asi jedním stem letadel tak zvaných vojsk OSN v Koreji. Za tohoto náletu bylo zničeno 2.100 veřejných budov z celkového počtu 3.017; z více než 11.000 obytných domů bylo zničeno 6.800. Bylo zabito více než 5.000 obyvatel, z toho asi 4.000 žen a dětí.

Zápalnými bombami bylo zničeno 16 ze 17 obecných škol, a rovněž 12 z 19 středních škol. Ze 17 kostelů různých vyznání zbyly jen dva. Zápalnými bombami byly zničeny dvě městské nemocnice, ačkoli obě byly na střeše označeny velkým červeným křížem podle předpisů mezinárodní konvence. V jedné z nemocnic uhořelo při náletu 26 nemocných.

Obyvatelé vyprávěli komisi, že při přímém zásahu velkého protestantského kostela bylo zabito 250 lidí. Jedna bomba zabila 30 matek s dětmi, které běžely do krytu z městské jídelny, kde je zastihl nálet. V hustě obydlené čtvrti kolem tržiště bylo zabito a zraněno 2.500 osob. Celkový počet raněných v Sinydžu den 8. listopadu byl 3.155 lidí.

a 14.000 státních, veřejných a obytných domů. Komisi bylo sděleno, že v Sinydžu nebyl průmysl, který by jakkoli přispíval k válečné výrobě. Byl tu pouze

Fenjan. V popředí zničená moderní budova. V pozadí kostely, obchodní a obytná čtvrt'.

di?“ Dodala, že před příchodem Američanů byla křesťankou a chodila pravidelně do kostela, ale nyní už nemůže v nic věřit.

Při prohlídce obou jeskyň, popsaných výše, cítily členky komise všude silný mrtvolný zápach.

Pak členky komise odešly na návrší za městem. Tam jim obyvatelé ukázali skladiště s plochou střechou, vystavěné z cihel a betonu, o rozměrech asi 15x9 m. Skladiště má vysoko posazená a důkladně zamřížovaná okna. Zde, jak vyprávěli členkám místní obyvatelé, uvěznil američtí okupanti 300 žen a dětí. Ženy byly upáleny a děti těchto matek nechali Američané zemřít hladem.

Svědčce Jan Jen-Dek, 28letá, z ulice Son-Hva Ri číslo 117, vyprávěla, že měla 5 dětí a jsou nyní všechny mrtvé. Její muž byl také zabít. Ona sama byla vězněna v tomto skladišti se svým dvouletým dítětem. Její dítě Američané rozduplici, až z něho vyhrzely vnitřnosti. Potom jí američtí vojáci vyvlekli ze skladiště a znásilnili jí. Pak jí týrali a vyhodili ji ven; podařilo se jí utéci.

Komise navštívila Sinydžu, město na korejsko-čínské hranici. Toto město je téměř úplně zničeno. Všechny zbylé budovy jsou značně poškozeny. Město bylo

Žena s dítětem. Není třeba slov.

Sinčen. V tomto skladišti bylo týráno 300 matek a dětí. Matky byly za živa upáleny a děti ponechány zemřít hladem.

Členky komise si prohlédly kusy bomb nalezené v troskách a zapsaly si tuto značku: Amm Lot RN 14-29 Shell MJ For M 2 a MEL 1 Lot GL 2 – 116 1944 MJBCA 2 ACT 464.

Převážná většina obyvatelstva žila v příbytcích vykopaných pod zemí (zemljankách), podepřených trámy zachráněnými z trosk. Některé z těchto zemljank mají střechy z tašek posbíraných ze zbořených domů. Druzí žijí ve sklepích, které nebyly zničeny bombardováním, a jiní ve slaměných chýších postavených na místě, kde dříve stál jejich domek, nebo v chatrčích z cihel a kamení neslepeného maltou.

Členky komise navštívily jednu z těchto chatrčí; žije tu rodina muže jménem Kvon Mun-Su. Rodinu tvoří otec, matka a tři malé děti. Chatrč je rozdělena na dvě části: v jedné rodina bydlí a spí, druhá je používána k vaření. Obytná část měří 3x2 m, prostor k vaření 1,5x3 m. Sousedé považují tuto rodinu za šťastnou, protože má poměrně velký příbytek a protože má jednu příkrývku.

Komisi bylo sděleno, že za tři největších náletů byly shazovány hlavně zápalné bomby. Členky komise nemohly zprvu pochopit, proč bylo způsobeno tolik škody. Dotazovaly se představitelů města a obyvatelů, s nimiž rozmlouvaly,

a dověděly se příčinu. Všichni dotazovaní vypovídali, že když první vlna nepřátelských letadel svrhla zápalné bomby, byli ti, kdo vyběhli na ulici a snažili se hasit požár, soustavně ostřelováni kulomety z hloubkových letadel.

Město téměř vyhořelo proto, že obyvatelstvo, pokoušející se hasit požár, bylo soustavně ostřelováno z kulometů.

Žena jménem Tjan Juan-Dja vypověděla, že její otec a muž byli zabiti kulomety hloubkových letadel, když běželi pro vodu a chtěli hasit požár svého domku, podpáleného zápalnými bombami.

Jiná žena, Kim In-Tan, vyprávěla, že za náletu dne 8. listopadu 1950 zahynuly její tři vnoučata a její dcera. Děti byly zastřeleny kulometem z hloubkového letadla, když utíkaly z hořícího domu. Dcera byla zastřelena, když se pokoušela vytáhnout nejmenší dítě z plamenů.

Kim Hon Jun vypověděl, že jeho žena byla zabita kulometem, když prchala z hořícího domku, podpáleného zápalnou pumou.

Cestou ze Sinydžu do Fenjanu viděla komise zničená města Namši, Čendžu, Andžu, Sukčen a Sunan. Většina vesnic, jimiž komise projížděla, byla rovněž téměř úplně zničena.

Podepsáno všemi členkami komise dne 18. května 1951

Svatí novomučedníci čeští

Důsledky jedné z nejslavnějších akcí československého protifašistického odboje – vojenské likvidace Reinharda Heydricha, druhého nejvýznamnějšího muže tzv. „Třetí říše“ – dopadly na

české pravoslavné velmi těžce. Parašutisté, kteří vojenskou diverzní akci 27. května 1942 provedli a vykonali atentát na Heydricha, v jehož důsledku zemřel, našli útočiště v pravoslavném

katedrálním chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ul. 9a v Praze 2.

Po odhalení tohoto úkrytu se fašističtí okupanti nemilosrdně mstili. Česká pravoslavná církev byla úředně rozpuštěna. Biskup Gorazd (Pavlík) a další dva duchovní pražské pravoslavné katedrály spolu s laickým předsedou farní rady byli po mučení popraveni 4. a 5. září 1942 v Praze – Kobylisích; jejich rodinní příslušníci a další pracovníci církve byli usmrceni 24. října 1942 v koncentračním táboře Mauthausen.

Ti všichni spolu se svým arcipastýřem Gorazdem položili své životy za pravoslavnou víru, příslušnost k Církvi Kristově a za lásku k svému národu a zemi, posvěcené sv. Cyrilem a Metodějem. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele,“ pravil náš Pán. (Jan 15, 13)

V těžké chvíli jejich mučednictví je Bůh posiloval a díky tomu vydali důstojné svědectví o svém Spasiteli i při svém umírání. Zachovalo se nám svědectví nacistů o statečném chování našich novomučedníků na popravišti. V úředních záznamech katů se např. dochovala zpráva o průběhu popravky otce Vladimíra Petřeka a o jeho důstojném chování při popravě – „před i během popravky klidný, bez projevu.“ Víme, že „dva dny před tím odmítl podat si žádost o udělení milosti, jen se vzrušeně modlil – byl vysílen, znaven, ubit, ale nezlomen; jeho oči hovořily o vítězství ducha, jeho rty se tiše modlily...“ (Tak vzpomínal na jeho poslední den v cele spoluvězeň kněz Vladimír.)

Biskup Gorazd byl místní pravoslavnou církví svatořečen už v roce 1987. Nyní, roku 2020, zapala Pravoslavná církev v českých zemích a na Slovensku do svého kalendária mezi svaté i ty, kteří zemřeli mučednickou smrtí jako jejich biskup. Stateční pravoslavní Moravané: kněží Vladimír Petřek a Václav Číkl, bratr Jan Sonnevend (a ostatní: Václav Ornest a Karel Louda se svými rodinami a dalšími českými pravoslavnými věřícími, popravenými v Mauthausenu), budou známi jako „svatí novomučedníci čeští“ a jejich památka se bude oslavovat vždy. Slavnostní svatá liturgie s aktem zápisu do kalendária 4. září se konala v sobotu 8. února 2020 v pravoslavném katedrálním chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Praze v Resslově ulici, mimo jiné i za účasti přímých potomků nových českých svatých. (Použito oznámení sekretariátu pravoslavného synodu pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku)

Význam událostí v roce 1942

Atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha se stal nesmazatelným symbolem odboje československého lidu proti německé okupaci a vzbudil mimořádný mezinárodní politický ohlas a značně posílil renomé československé exilové vlády při jednání o budoucí obnově Československa. S ohledem na Heydrichovy plány, jak naložit s českým národem (kterému zamýšlel určit

Ikona Jany Baudišové

částečně poněmčení, z části vyhlazení a z části vysídlení na Sibiř k práci pro Říši), můžeme se odvážit usoudit, že ti, kteří se na atentátu přímo či nepřímo podíleli, zachránili další existenci českého národa. Zřejmě tím zachránili

ských občanů v rámci tzv. heydrichiády. Celkem 262 příbuzných a nejbližších spolupracovníků parašutistů, z nichž mnozí vynávali pravoslavní, bylo dne 24. října 1942 zastřeleno v koncentračním táboře Mauthausen (32 Čechoslováků

Svatořečení novomučedníků

Svatořečení byli novomučedníci čeští 8 února 2020 v návaznosti na akt, kterým Srbská pravoslavná církev v roce 1961 prohlásila všechny své pravoslavné křesťany, kteří zemřeli prolitím své krve v období 2. světové války, za svaté novomučedníky. Naši novomučedníci patřili v té době se svým místním biskupem Gorazdem pod jurisdikci Srbské pravoslavné církve. Sv. Gorazd, biskup český a moravsko-slezský, byl mezi svatými mučedníky připočten i kanonizačním aktem Pravoslavné církve v Československu v roce 1987. Svatost ostatních novomučedníků českých byla naší církví vyhlášena o 33 let později.

i množství dalších životů v západní Evropě, kde mělo být další Heydrichovo působiště, až vyřeší otázku obyvatelstva v Protektorátu Čechy a Morava. Na druhou stranu atentát vzbudil zuřivou a nelibostnou mstu fašistické okupační moci; erupcí její nelidskosti bylo vyhlazení obcí Lidice a Ležáky i smrt mnoha tisíců českosloven-

následovalo jejich osud ze stejného důvodu o něco později). Protektorátní úřady v reakci na atentát rozpustily místní pravoslavnou církev, zakázaly její činnost, zabavili její majetek a pravoslavní kněží byli odvlčeni na nucené práce do říše.

Pokračování v příštím čísle
N. W.

Členové všekožáckého svazu českých zemí a Slovenska (VŠČZS) 7. 6. 2023 s ikonou českých novomučedníků na čestném pohřebišti padlých Rudoarmějců na Olšanech.

Stranu 5 připravila Nataša Weberová

Jan Sonnevend s rodinou. Jan Sonnevend byl zatčen, podroben krutým výslechům. S dalšími představiteli pravoslavné církve odsouzen k trestu smrti zastřelením vykonaném na kobylské stělnici. Manželku Marii s dcerou Ludmilou provdanou Ryškovou a jejího manžela zastřelili nacisté dne 24. října 1942 v koncentračním táboře Mauthausen.

Chvalozpěvy k vzývání svatých novomučedníků českých

Svatí mučedníci, stateční vojáci Kristovi, důstojní otcové Václave a Vladimíre,

spolu s bratrem Janem a mnoha dušemi dalšími,

vydali jste o své víře svědectví mučednickým prolitím krve své.

Postavili jste se do boje proti tyranii, kterou služebníci zla sužovali národ náš,

hrozeb bezbožníků jste se nezalekli, ale směle poroučíte život svůj do rukou Kristových.

Na přímluvy českých novomučedníků, Beránku Boží, upevní pravoslavnou víru v zemi naší.

Další:

V temné době, kdy u nás vládlo zlo a poroba, hořela vaše srdce pro záchranu víry a národa.

Obnovitelé dědictví otců, věrní následovníci Cyrila a Metoděje,

posílení jejich vírou a odkazem získali jste odvahu k boji proti tyranovi,

který chtěl zahalit do tmy duchovní naši zemi posvěcenou soluňskými apoštoly.

Strašení a řádění nepřátel jste se neděsili, krutá muka a bití jste pevně snášeli.

Mocí Kristovou jste zvítězili nad ukrutníky věrností až do konce prolitím krve své.

Novomučedníci, otcové Václave a Vladimíre a bratře Jene, s pastýřem Gorazdem,

hrdinové víry a naděje, jste skvostem i chloubou a oporou všech Čechů a Moravanů,

pod trůnem Beránka za národ svůj prostě aby na vaše přímluvy spaseny byly duše naše.

Píseň přátelství

Korejských sirotků se ujalo Československo i další slovanské státy – Sovětský svaz, Polsko, Bulharsko i Německá demokratická republika.

První sloky písně o přátelství počaly v dobách pro mladou KLDK nejhorších. Po agresí nabubřelých mocipánů USA 1950 – 1953 nezůstal ve zničené zemi kámen na kameni. Zůstalo však mnoho sirotků. Tehdy Československá vláda nabídla vládě KLDK konkrétní pomoc – o ty osiřelé děti se postarat.

A tak do Československa v roce 1953 začali korejští sirotci přijíždět.

Českoslovenští občané je se slzami v očích vítali do otevřených náručí. Děti u nás našly opravdový domov. Například na zámku ve Valči, Houštce a Libošovicích. Naši občané si je brali domů na víkendy, Vánoce, Velikonoce i na prázdniny. Nejvíce se o děti staral major Vladimír Koška. Říkalo se mu táta 100 korejských dětí.

Děti oplácely lásku láskou. Svědčí o tom stovky srdečných do-

pisů posílaných po návratu do Koreje. Po přečtení těchto dopisů máte slzy v očích i úsměv na tváři. I po dlouhých letech byly psány krásnou češtinou.

Korejské děti navazovaly kontakty i s našimi dětmi. V klubovně měly na zdi velkou mapu Československa, kam si připínaly pohledy přicházející z různých míst. Děti ze školy, do které jsem chodila, si s korejskými dětmi dopisovaly. Bylo mi tehdy deset let a mnoho dětí bylo mými vrstevníky. Od té doby mám ke KLDK přátelský vztah. Proto jsem s velkou radostí uvítala možnost seznámit se s některými jejich učitelkami a zdravotními sestrami, které se o ně staraly - mimo jiné i Jindrou Pavlisovou.

Bohužel učitelky Dagmar Bilavčíková, Marie Konečná ani mnohé

Korejští sirotci ve Valči r. 1953. Byly to naše děti.

zdravotní sestry již nežijí. Nežije ani major Vladimír Koška. Ale byli to oni, kdo začali psát první sloky písně o přátelství. Teď je na nás, abychom pokračovali. Nežije již ani vydavatel čemých brožur o KLDK JUDr. Jaroslav Weber. Všem patří veliký dík.

I navzdory tomu, že opět krouží supi kolem KLDK a natahují své

pařáty ve snaze ji uchopit, i navzdory lživé propagandě o KLDK v našich médiích, píšeme další sloky přátelství.

Tehdejší děti jsou již dávno dospělé a založily další generace. Svůj slib daný po příjezdu do Československa však splnily a staly se po návratu do své vlasti budovatelemi a obránci socialistické Koreje.

S prezidentem Antonínem Zápotockým. Vpravo: učitelky – Dagmar Bilavčíková a Marie Konečná.

Táta Koška a jeho dcery. Kpt. Vladimír Koška – táta sta korejských dětí.

Prezident Kim Ir Sen s korejskými sirotky při návštěvě Československa.

Není třeba slov – řádění fašistů neznalo mezí.

Německá soldateska vyzařuje spokojenost. Však se dočkáte!

Uvěznění Třetí říši

Protektorát Čechy a Morava jako nástroj vyhlazení českého národa

Výsledek mnichovské konference konané 29. a 30. září 1938 byl prvním krokem ke konečnému zotročení Čechů nacistickou říší. Podle obrazného vyjádření českého publicisty Benjamina Kurase připomínala mapa pomnichovského Československa „mrtvolu, kterou požírají hyeny“, a obyvatelstvo země se stalo „chodící mrtvolou, která touží vyloučit realitu ze svého každodenního života“. Posledním krokem v tomto směru bylo přímé obsazení českých zemí německým wehrmachtem v březnu 1939 a přeměna Čech a Moravy v německý protektorát, zřízený Hitlerovým výnosem z 16. března 1939. Vůdce nacistické říše přijel do Čech večer 15. března 1939, bezprostředně po jejich obsazení wehrmachtem, a ubytoval se na Pražském hradě, čímž demonstroval svůj naprostý triumf v řešení „československé otázky“.

Protektorát Čechy a Morava se od samého počátku své existence stal zkušebním polygonem pro různé technologie poněmčování a vyhlazování českého obyvatelstva, které bylo ideology nacistického Německa odsouzeno k úplnému vymizení nejen z politické, ale i z etno-jazykové mapy Evropy. Vyhlášení protektorátu bylo přitom podle Edvarda Beneše „jen krokem k postupnému vyhlazení českého národa, k němuž by jistě došlo, kdyby nacistické Německo vyhrálo druhou světovou válku“. Protektorát byl však vzhledem k mimořádným válečným podmínkám pouze dočasnou a kompromisní formou správní kontroly nacistické říše nad českými zeměmi. Po konečném vítězství Německa a úspěšném poněmčení českého obyvatelstva se podle Miloše Hořejše plánovalo „rozdělení Protektorátu se začleněním jeho částí do sousedních správních celků Říše“. Po českém národě a jeho bývalé státnosti tak neměla zůstat ani památka.

Pokud jde o praktickou politiku německých nacistů vůči slovanickým národům obecně, Hitler ve svém programovém díle „Mein Kampf“ velmi otevřeně napsal, že vytvoření Velkoněmecké říše zahrnuje úplné vyhlazení Slovanů. Z tohoto důvodu byla podle Pavla Zemana okupační politika nacistického Německa ve střední a východní Evropě „podstatně represivnější než v západní Evropě nebo ve Skandinávii. Důležitou roli zde sehrály především pokusy Třetí říše reorganizovat východní Evropu, obývanou převážně Slovy, na novém rasovém základě“. Tato „restrukturizace východní Evropy na novém rasovém základě“ znamenala genocidu Slovanů.

Obecně lze říci, že plány německých nacistů s Čechy, založené na nacistické rasové teorii, která považovala všechny slovanské národy za rasově méněcenné, nastínil Hitler v Mnichově v létě 1932. „Osídlíme česká a moravská území německými rolníky. Vystěhujeme Čechy na Sibiř nebo Volyň a zřídíme pro ně rezervace... Češi musí opustit střední Evropu“, tvrdil Hitler, „pokud zde zůstanou, budou nadále tvořit husitsko-bolševický

blok.“ Politiku nacistického Německa vůči Čechům později podrobněji rozpracovali vedoucí představitelé protektorátu Čechy a Morava K. H. Frank a K. von Neurath. Významnou roli při vytváření politiky nacistické říše v české otázce sehráli bývalí vůdci sudetoněmeckého hnutí v Československu a sudetoněmečtí etnografové a historici. V dokumentu s výmluvným názvem „Plán likvidace českého národa“, zaslaném Hitlerovi 28. srpna 1940, K. H. Frank otevřeně prohlásil, že „cílem říšské politiky v Čechách a na Moravě musí být úplné poněmčení prostoru a obyvatelstva“. Frank zároveň nabídl dvě varianty, jak tohoto cíle dosáhnout. Buď to úplně vyhnání Čechů z říše s následným osídlením Čech a Moravy Němci nebo „změnu národnosti rasově vhodných“ Čechů s vyhnáním „rasově nevhodné“ části českého obyvatelstva, nepřátelské české inteligence a všech „destruktivních živlů“. Frank ve svém plánu prosazoval mírnější druhou variantu a argumentoval tím, že vystěhování 7,2 milionu Čechů je ve válečných podmínkách technicky nemožné, že není k dispozici potřebný počet německých kolonistů, kteří by byli schopni rychle absorbovat uvolněné prostory, a že je účelné využít kvalifikované české pracovní síly v zájmu Říše. Frank navrhoval „oddělení té části českého národa, u níž je možná změna národnosti, od rasově méněcenné části“ a plánoval „systematickou politickou

politiku v Čechách je vyrazit Čechům mozky a zlikvidovat intelektuální vrstvu tohoto národa, která brání vytvoření požadovaného vztahu mezi německým pánem a českým dělníkem“.

Německá armáda na Hradě

FOTO – ARCHIV

Je pozoruhodné, že vyhraněné protislovanské rasové teorie německých nacistů sdíleli a široce propagovali ukrajinští nacionalisté na území protektorátu Čechy a Morava. V roce 1944 vyšla v pražském nakladatelství Tiščenko v překladu do ukrajinštiny práce profesora německé univerzity

obyvatelstva. V rámci této akce bylo připraveno několik vlaků s říšskými specialisty na „rasovou otázku“, vlaky byly vybaveny rentgenovými přístroji a dalšími měřicími přístroji. To vše se odehrávalo pod záminkou boje proti tuberkulóze, což mělo zakrýt smysl celé akce. Tento rasový projekt, jehož cílem byla poválečná likvidace českého národa, se však nacistům nepodařilo dokončit.

Německé úřady obratně podporovaly a povzbuzovaly kulturní a jazykovou různorodost jednotlivých oblastí protektorátu. Historicky zakořeněný moravský regionalismus a proti pražské nálady v některých oblastech Moravy tak nacisté využívali jako nástroj k podkopávání české národní identity a etno-kulturní jednoty Čechů. Protektorátní úřady velkoryse poskytovaly pomoc, včetně finanční, pronacistickému Moravskému národopisnému spolku, jehož představitel v červenci 1941 požádali Hitlera „jménem moravsko-slovenských národovců“ o povolení přihlásit se jako dobrovolníci do ozbrojeného boje proti „židobolševickému Rusku“.

Díky nepříznivému průběhu války se SSSR nemohly německé úřady pokračovat ve svém programu poněmčování Čechů v plném rozsahu. Důležitým faktorem, který donutil nacistické úřady pozastavit realizaci programu germanizace Čech, byla klíčová událost druhé světové války, porážka německého wehrmachtu v bitvě u Stalingradu. Ta měla přímý dopad i na německou okupační politiku v Protektorátu, 13. ledna 1943 se Hitler vzhledem k situaci na frontě rozhodl pozastavit přípravu a plánování mírových projektů, které se bezprostředně dotýkaly české otázky, i když v omezené podobě byly plány na poněmčování obyvatelstva nadále realizovány.

Relativní slabost okupační politiky v Čechách ve srovnání s okupovanými oblastmi SSSR, Srbska a Polska byla dána zájmem nacistů na stabilitě hospodářské situace v Protektorátu a na bezproblémovém chodu českých vojenských továren během války se Sovětským

svazem. Český vojsko – průmyslový komplex patřil k nejrozvinutějším v Evropě a během druhé světové války pracoval pro Hitlerovu říši efektivně a hladce a až do začátku května 1945 aktivně dodával wehrmachtu širokou škálu zbraní, od munice a ručních zbraní až po těžké dělostřelectvo a obrněnou techniku. Zejména těžké obléhací dělostřelectvo vyrobené v českých vojenských továrnách bylo účinně využíváno wehrmachtem k ostřelování obleženého Leningradu a Sevastopolu. Proto byla podle ruského historika S. Kretinina: „situace neněmeckého obyvatelstva Sudet, Čech a Moravy obtížná, ale... nacisté vůči němu neprováděli masovou diskriminaci... Nacistické noviny psaly o vynikajících životních podmínkách Čechů... Němcům i Čechům byly zvýšeny mzdy, zvýšilo se zásobování... a byl dobře zaveden systém zdravotní péče. Mnoho Čechů se dobrovolně hlásilo na práci do Německa. Češi nepodléhali odvodům do německé armády. To vše vedlo k zdánlivému uklidnění situace v Protektorátu...“.

Pokud by došlo k porážce Sovětského svazu na východní frontě, byli nacisté odhodláni zahájit konečné řešení jak „české otázky“, tak slovanské otázky obecně. To znamenalo úplné vyhlazení slovanských národů kombinací tří metod: deportacemi, fyzickou likvidací a poněmčením „rasově nejvýhodnější“, z hlediska nacistické rasové teorie, části Slovanů. Tento rozsudek smrti nebyl vykonán jen díky vítězství SSSR nad nacistickým Německem. Pro současníky těchto událostí to bylo zřejmé. Naprostá většina Čechů si tehdy uvědomovala, že za únik před hrozbou bezprostřední smrti v Protektorátu Hitlerovy říše vděčí výhradně Sovětskému svazu a Rudé armádě. Československý prezident Edvard Beneš ve svých pamětech označil protektorát Čechy a Morava, který nacisté vytvořili jako součást Říše, za „mučírnu, jejíž hrůzy nelze popsat“. Nebýt vítězství Rudé armády nad wehrmachtem a jeho četnými spojenci u Moskvy v roce 1941, u Stalingradu v letech 1942 – 1943 a na Kurském oblouku v létě 1943, nebylo by možné zlikvidovat mučírnu zvanou Protektorát Čechy a Morava.

„Den 9. květen se stal symbolem konce nacistického pekla. Vzpomínám na něj jako jeden z nejšťastnějších dnů svého života. Jak příjemné bylo svobodně se procházet po Praze a mluvit s ruskými vojáky,“ napsal ve svých vzpomínkách známý český historik a účastník protifašistického odboje Miloš Hájek, který jako zázrakem přežil mučení pražským gestapem. „S vojáky jsme si podávali ruce. Jakmile zastavilo nějaké auto, využil jsem příležitosti a promluvil rusky. Musel jsem také překládat: jak říci: at žije Rudá armáda“. Vysvěttil jsem a hned se ozvalo: at žije Rudá armáda!“.

KIRIL SEVČENKO,
PŘELOŽIL M. HAVLÍK

Stranu 7 připravili a redigovali
Nataša Weberová a Miroslav Havlík

„Za pravdu je různá sazba – jednou pomník, jindy vazba. Kdo ji řekne dřív než včas, tomu pravda zlomí vaz.“

Karel Havlíček Borovský

neutralizací a depolitizací dosáhnout nejprve politické a duchovní a pak národnostní asimilace českého národa“.

Dne 23. září 1940 byl tento plán podpořen na schůzce Franka a Neuratha s Hitlerem v Berlíně. V říjnu 1940 Hitler konečně formuloval hlavní cíl nacistické politiky vůči českému obyvatelstvu, kterým byla „germanizace Čech a Moravy prostřednictvím poněmčení Čechů...“. Asimilační politika se neměla vztahovat na ty Čechy, jejichž rasové vlastnosti byly sporné, ani na ty, kteří projevovali nepřátelství vůči Říši. Tyto kategorie musí být eliminovány“. Němečtí nacisté předpokládali, že 60 až 70 % české populace lze poněmčit, protože rasové studie je přesvědčily, že většina Čechů má potřebné „rasové předpoklady“ pro úspěšnou germanizaci. Zbývajících 30 – 40 % Čechů mělo být deportováno na východ a fyzicky zlikvidováno. Obecná koncepce germanizace Čechů zahrnovala nejprve jejich „politickou asimilaci“ na základě „říšské ideologie“, která měla z českého národního vědomí vymazat představy o české státnosti a vnútit jim vnímání historických českých zemí jako svébytné součásti Německé říše. Následně byla plánována postupná germanizace Čechů prostřednictvím omezení výuky v mateřském jazyce, zavedení němčiny, částec-

v Praze G. J. Bayera „Osud Poláků“ v úctyhodném nákladu 6 000 výtisků. V předmluvě k ukrajinštině vydání své knihy poslal nacistický odborník na národnostní otázku profesor Bayer pozdrav „ukrajinským přátelům“ a vyjádřil naději, že jeho dílo „najde cestu ke svému publiku“. Tento významný představitel nacistické teorie dospěl na základě svých rasových výzkumů k závěru, že „rasově žádní Slované neexistují... V současné době nordická rasa nepřevažuje u žádného ze slovanských národů“.

Program poněmčení Čechů se začal postupně realizovat v praktické politice německých úřadů v Protektorátu Čechy a Morava. Ten se projevil německou kolonizací etnicky čisté českých oblastí Protektorátu, uzavřením českých vysokých škol po událostech 17. listopadu 1939 a systematickou diskriminací českých profesorů a učitelů, omezením vzdělávání a médií v českém jazyce, současným rozšiřováním rozsahu německého jazyka a aktivním prosazováním říšské ideologie, která považovala české země za svébytnou součást Německé říše. Politika germanizace se prudce zintenzivnila jmenováním Obergruppenführera SS R. Heydricha v září 1941 zastupujícím říšským protektorem. Pod Heydrichovým vedením se do protektorátní vlády a správních orgánů zapojilo více Němců a jednání

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí

Vzpomínky na mnichovskou zradu 1928 – 1942

Narodila jsem se v horské vesničce Žďárek na druhé straně Ještědu. Tatínek byl železničář a maminka pracovala v brusírně skla v Minkovicích. Oba chodili do práce přes ještědské pláně den co den, v zimě, v létě. Jejich největší přání bylo mít vlastní domek blíže zaměstnání a taky kde je škola.

Po deseti letech usilovného šetření si konečně v roce 1937 kou-

vždyt máme dohodu s Francií, Anglií, pakt s Rumunskem, smlouvu s Ruskem, máme opevnění, vybavenou armádu. Ne, to mu neprojde!“

Zatím nám ve škole rozdali plynové masky a místo tělocviku jsme nacvičovali protiletectkou obranu.

Přišla mobilizace. Muži nastupovali ke svým útvarům s bojovými písněmi a odhodláním bránit vlast. Ostatní národ chtěl zbraně také. Na náměstích a na továrních dvorech se shromažďovali a kandovali: „Dejte nám zbraně, dali jsme si na ně!“

kdo odstěhoval. Pan učitel nás neznal a ani neměl možnost si nás zapamatovat, až rezignoval. Držel nás pohromadě, jenom abychom se nepotulovali venku celý den.

Vystěhování už nebylo tak jednoduché. Ve vnitrozemí už nebyla volná ani komůrka. Navíc na tatínka si vzpomněli jeho bývalí spolužáci, nyní příslušníci SA a chtěli se s ním vyrovnat. Naštěstí se našel jiný tatínkův spolužák, který tatínka varoval. A tak jsme vzali za vděk nabídkou kolegy železničáře za hranicemi, abychom šli k němu do chalupy a nábytek si dali u nich do stodoly. Přijel strýc – tatínkův bratr se žebříňákem, naložili jsme, co se vešlo, co ne, zůstalo. Zachránila jsem svoji jedinou knížku Pohádky Boženy Němcové a medvídko.

A právě v těchto nejsmutnějších dnech se narodila sestra. Na Vánoce už jsme byli čtyři. Po štědrovečerní večeři u stolu přátel jsme poděkovali a odešli jsme do stodoly k našemu nábytku. Do řeči nám nebylo, jenom maminka nás utěšovala, že není tak zle, když jsme všichni zdraví a spolu.

Za týden přinesl tatínek zprávu, že našel byt v Jenišovicích. No byt; majitel chalupy udělal dřevěnou přepážku velké světnice a na půlce jsme bydleli my a na druhé dosavadní nájemníci. Ti se s tím smířili, až když jim majitel řekl, že budou méně platit.

1943 – 1945

V Jenišovicích jsme bydleli až do roku 1943. Potom tatínek dostal od dráhy strážní domek v Semilech na trati Semily – Železný Brod. Tam bylo krásně! Bylo tam i malé políčko a louka, takže jsme mohli chovat domácí zvířata a nemuseli tak těžce shánět jídlo. Jenom chleba tatínek měnil za přidělové poukázky na tabák, protože je nepotřeboval, když si jej sám pěstoval a sušil. Ale když to kouřil, strašně to smrdělo. V Semilech jsme se dočkali konce války.

Revoluce na Semilsku začala už 2. května. Naši lidé se přidávali s nadšením, hlavně mladí a bohu-

Zpráva o zničení osady Ležáky vyvolala mezi německým obyvatelstvem v Čechách a na Moravě všeobecné zadosťuchání. Zejména to, že se v tiskové zprávě poukázvalo na to, že byli zastřeleni všichni dospělí, počítaje v to i ženy. Bylo uvítáno, že i ženy prý mají šovinističtější postoj než muži. Protože se údajně u Čechů, s výjimkou části dělnictva, doopravdy vnitřně ještě nikdo nepřeorintoval, většina Němců (našich milých krajanů) očekává, že budou provedena další podobná trestná opatření...

Zpráva šéfa hlavní úřadovny bezpečnostní policie (SD Leitabschnitt Prag) JUDr. Waltera Jacobiho z 26. 6. 1942 určena mj. K. H. Frankovi. Na snímku příslušníci venkovní služebny Gestapa v Pardubicích FOTO ARCHÍV

žel nezkušený. Ale Němci už věděli, že od Berlína jedou ruské tanky a jednotliví vojáci se vzdávali i odhazovali zbraně. 5. května jsme konečně tanky uviděli. Vojáci na nich leželi a spali. Jeli bez

stávce Rádlo na trati Turnov – Liberec. A tak jsme se už počtvrté připravovali na stěhování. Ale to už je jiná kapitola.

Na rádelské zastávce tatínek sloužil až do důchodu. Až potom

Pražský hrad, čtvrtek 16. 3. 1939. Konrad Henlein, Hans Krebs, Franz May a další sudetoněmečtí předáci v očekávání audience u Adolfa Hitlera

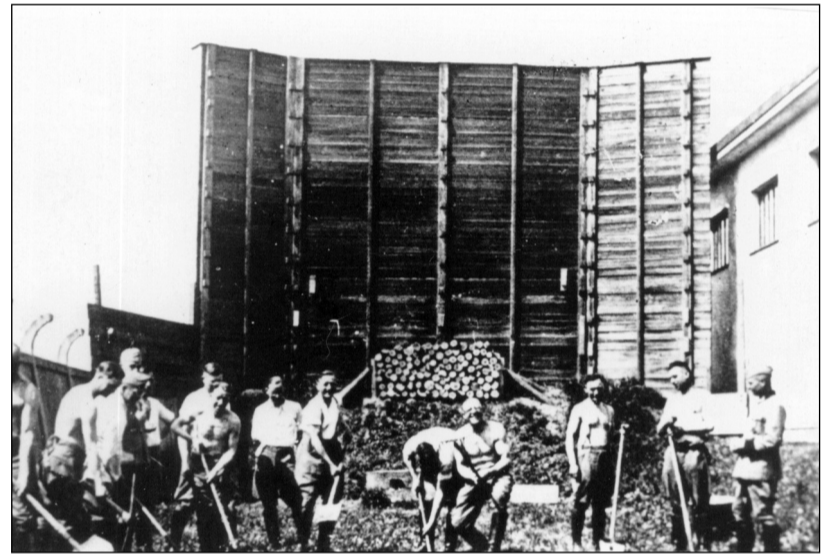
FOTO ARCHÍV

pili domek se zahradou v Hodkovicích nad Mohelkou. Byli šťastní, plánovali další život a nestarali se o svět kolem. Ani si nevíšimáli stěhování některých českých sousedů dál do vnitrozemí. Ale situace se začala měnit. Němci se srovnávali ve svých hospodách, rokovali hlasitě, v noci vyráželi do průvodů s pochodněmi a Hitler vykřikoval v rádiu svoje hrozby. Často jsme viděli rádia v otevřených oknech Němců puštěná co nejhlasitěji, abychom to nepřeslechli.

Už nám bylo jasné, že Hitler chce Sudety a všichni Němci se na to těší. Ale tatínek byl optimista. Říkal: „To se Hitlerovi nepovede, to mu nedovolí ostatní státy,

V těchto dnech byli naši „milí spoluobčané v bílých podkolenkách“ potichu. Ale pak přišla mnichovská dohoda a konec všech nadějí. Byli jsme obklopeni nepřáteli kolem dokola.

Němci v Sudetech neztráceli čas. Okamžitě vytyčili hraniční čáru. U nás vedla asi dva kilometry za Hodkovicemi. Na silnici postavili finanční stanice a dva německé finančníky. Už jsme mohli dál jen s propustkou. Česká škola byla v poslední chvíli přestěhována za hranici do obce Jenišovice, ale bylo to daleko. Tak pro nás zřídili chvatně školu hned za hraniční čárou v prázdné chalupě. Někdy nás v té jedné třídě bylo čtyřicet i více, někdy méně, jak se

Příslušníci tábořské schutzpolizei u nechvalně známé černé stěny „uklízejí“ v dobré náladě krev po hromadné exekuci. V době II. stanného práva zde zavraždili 150 českých obětí. FOTO ARCHÍV

zastávky a střídali se za jízdy směr Praha. Nemohli jsme uvěřit, že je opravdu konec války. Ale byl, slunce svítilo, stromy kvetly a lidé se objímali.

Ještě v květnu tatínka vyzvali, aby vystřídal v pohraničí německého strážného na železniční za-

si rodiče koupili malý domek, který si opravili a dožili v něm svůj život.

Za původní domek, který koupili před válkou v Hodkovicích, dostali odškodnění 3 000 Kč.

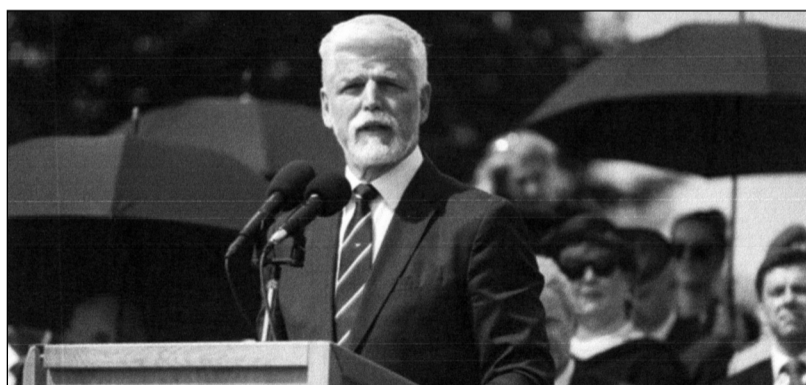
JIŘINA SIXLOVÁ (89)
tehdy Hodkovice nad Mohelkou

Petr Pavel se přiznal ke zločinům svých předků

„Zločiny našich předků.“ Kauza „Pavel v Terezíně“ vrcholí.

Zločiny, které páchali naši předkové. Přesně takové slovní spojení použil prezident Petr Pavel v projevu během Terezínské trzny. Slova vyvolala nepochopení a otazníky. Zeptali jsme se jak na Hradě, tak politiků napříč celým spektrem, jak tvrzení chápat. Padla slova o neobratnosti v projevu, ale i ostré odsudky o překrucování historie.

Prezident Petr Pavel v neděli vystoupil s projevem na každoroční Terezínské trznu u příležitosti 78. výročí ukončení druhé světové války. Obsah prezidentského projevu se stal námětem vášnivých diskusí na sociálních sítích i kritiky ze strany řady politických představitelů. Důvodem je formulace hlavy státu o odpovědnosti za zločiny, které „páchali naši předkové“.

Petr Pavel během projevu na terezínské trznu.

FOTO kancelář prezidenta republiky/ Zuzana Bönisch, parlamentnilisty.cz

„Na Národním hřbitově Terezín si už 76 let připomínáme více než 155 tisíc lidí, kteří prošli terezínským ghettem. Podle propagátorů zruďné nacistické ideologie založené na představě vlastní nadřazenosti se tito lidé provinili špatným etnickým původem. Jako Židé byli zbaveni základních lidských práv. Čelili děsivým životním podmínkám, ponižování, a také trvalému strachu, že budou deportováni

tam, odkud není návratu,“ shrnul v úvodu své řeči prezident republiky.

Dále mluvil o údajných našich chybách. „Na oběti našich historických chyb nesmíme zapomínat. Nesmíme zapomínat na rodiny ani jednotlivce, kteří šlapali pěšky, s těžkými zavazadly v rukách, z nádraží v Bohušovicích do Terezína, a domnívali se, že jedou za prací, a že se o víkend vrátí do-

mů. Domov, bohužel, už mnozí z nich nikdy nespátřili. Podle historiků každý čtvrtý vězeň v Terezíně zemřel. Téměř 90 tisíc osob odvezly transporty do vyhlazovacích táborů,“ pokračoval Pavel.

V další části své řeči přímo hovořil o zločinech, kterých se měli dopustit „naši předkové“. O tom, že architektky a pachatelé zločinů v Terezíně byli nacisté v dané části projevu nic neřekl. „Odpovědnost za zločiny, které páchali naši před-

kové, musíme přijmout, a poučit se z nich,“ sdělil doslova Petr Pavel.

V další části řeči pak zdůraznil nutnost nadále pomáhat Ukrajině ve snaze porazit Rusko. Jedině připomínání historické zkušenosti a souvislost s dnešní situací může podle jeho slov vést k tomu, že se „vyhneme opakování chyb minulosti“.

O přátelství s panem Posseltem si povíme příště
N. W.

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 277/2023, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, Dr.Sc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, Dr.Sc.

Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 110 21 Praha 1,

III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanvyborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 21. 6. 2023.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.